

ЧУДОМИР В ЧЕРКОВНИЯ ДВОР

chitanka.info

Хаджи Койо хаджи Стойоолу отдавна диреше случай да срещне лично Малча Мекото и да го приклепти натясно, както обичаше да се изразява, ама не му се удаваше. Малчо живееше на края на Парцал махала, до циганите, и ту по чужда работа в полето, ту ратай някъде по градищата, и вкъщи не се прибираще, кажи-речи. Преди девет години му беше дал хаджията седемстотин лева да си купи телица и оттогава не го беше видял чер ли е, бял ли е.

— Да ми падне, ще го науча аз тоя хайдутин! — мърмореше често хаджи Койо, колчем разгръщаше тефтера с „батаците“. — Ще му дам да разбере как се яде прясно мляко и как се продава краве масло от чужди добитък. Да го хрантутя аз толкова време, че да ме не потърси, лихвата поне да внесе.

Като прекосяваше веднъж двора на новенската църква, за да отиде на вечерня, насреща му се зададе Мекото с половин хляб под мишница, дрипав, окъсан, като просяк. Сякъл беше сухата черница у поп Костадинови и се прибираще вкъщи, капнал от умора. Щом зърна хаджията, Малчо се сгъна и — ха насам, ха нататък, па като видя, че или в ливницата трябва да влезе, или в черквата да се намъкне с хляба — тръгна срещу него и като се изравни, смотолеви смирено:

— Добър вечер, чорбаджи.

— Добър вечер ли? Като дигна бастуна, че само малчовци и мековци ще стане наоколо. Гиди, куче загорско! Една шапка сухи пари да ти наброя преди толкова години, и да не се вестиш да те видя поне, а?

— Ама такава, чорбаджи...

— Млък! Млък, че ще ти натроша солницата ей сега!

— Ама аз...

— Аз-мас няма тука! Сметки има! Борч има да се плаща, хайдутино!

— Ама чакай да кажа, чорбаджи...

— Ще кажеш, зер! Ще кажеш. Казвай! Казвай — на марта на деветях през девестотин и двайсет и седмо сене дадох ли ти пари, или не ти дадох?

— Даде ми, дядо хаджи.

— Купи ли си с тях телица?

— Купих си, чорбаджи.

— Отели ли се телицата и станаха ли две?

— Ама чакай, чорбаджи, чак...

— Не те слушам аз теб! Млък! Тия двете не се ли отелиха и те, не станаха ли четири? Ами тия четири за девет години не станаха ли осем, а? Не развъди ли цяло стадо от моята телица бе, чер циганино, и не плюска ли мляко и масло през цялото време? С кой добитък се гоиш и хрантутиш досега? С кои пари е купена тая стока, а? Просяко проклети!

— Ама чакай да кажа бе, чорбаджи... То теличето, дето го ку...

— Какво ще казваш? Какво има да казваш? Не те слушам. Парите си искам! Какво ще ми приказваш! Парите за кравите, за млякото и маслото, ако не, в драголника ще те пратя. Хубаво да знаеш! В дупката!...

— Ами теличето, такова бе, чор...

— Млък! И още имаш уста да говориш! Не те е срам, хаирсъзин с хаирсъзин! Пфу!

Като плю в лицето му, хаджи Койо изви гръб и запъхтян, закрачи тежко-тежко към църквата.

Малчо Мекото доби сила, разпери ръка тъй, че хлябът едва не падна на земята, и успя да извика след него:

— Умря бе, чорбаджи! Теличето умря още щом го купих бе! Първата неделя още... Какво ти мляко, какво ти сирене! Болно било.

— Душмани! Разбойници! Пладнешки обирници! — гърмеше хаджията и бършеше дебелия си врат. Пред самата врата се изви, плю пак по посока на Мекото, след това свали огромния си астраганен калпак, прекръсти се три пъти и влезе в черквата!

Издание:

Чудомир. Точ в точ. Велико Търново: Фондация „Чудомир“, 1995.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.